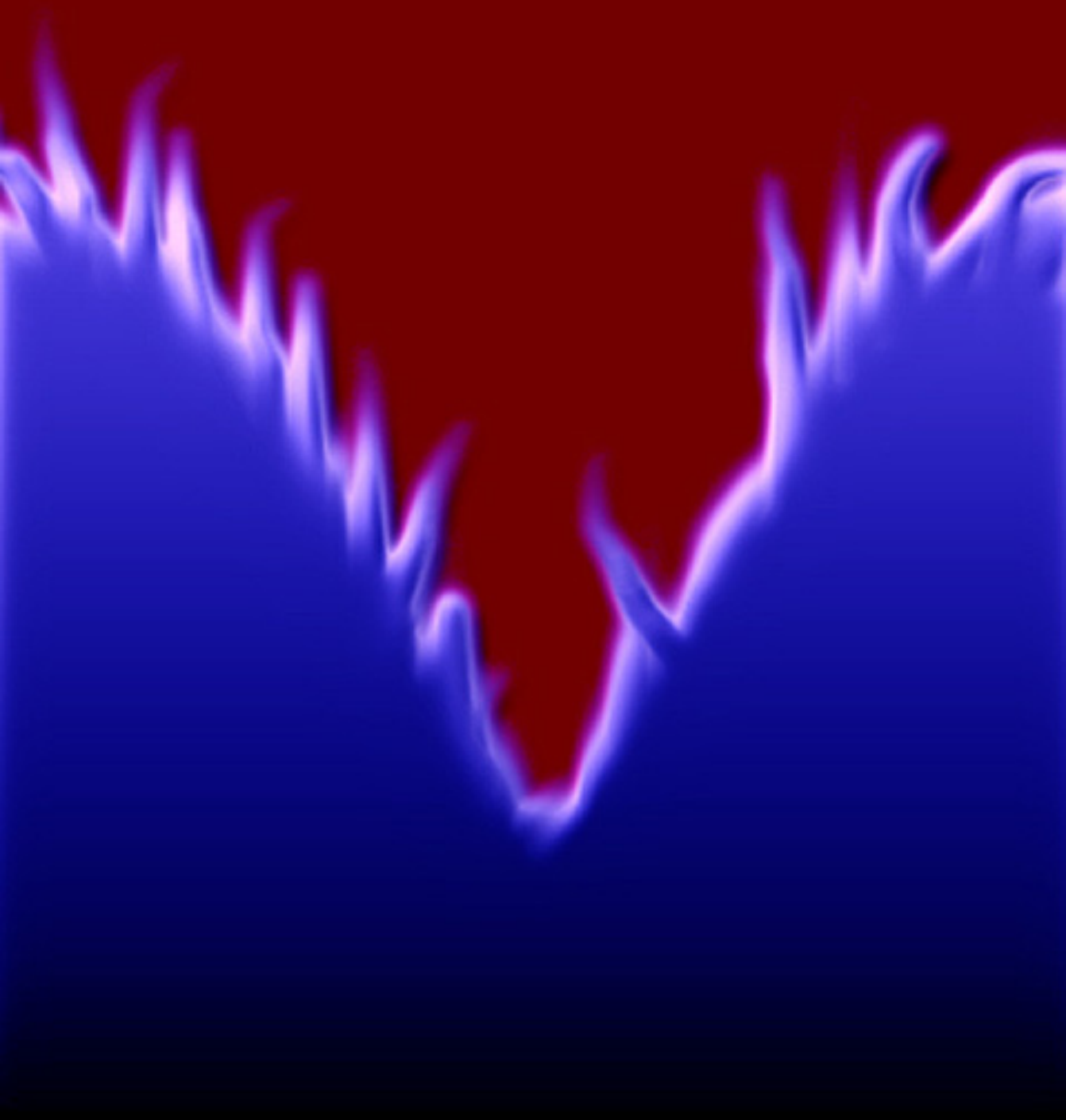

Jan Knoulich

OCHRÁNCE

VE SLUŽBÁCH ZLA

Jan Knoulich

JAN KNOULICH

OCHRÁNCE

Ve službách ZLA

1. vydání

Praha 2013

Ochránce

© Jan Knoulich

obálka: © Marcela Voštová

předtisková korektura: © Radoš Novák

vydal: Marák Tomáš - nakladatelství Nuridius

Janovského 44 17000 Praha 7

v roce 2013 jako svou 8. publikaci

www.e-nuridius.cz

vydání první

knihu lze zakoupit na www.e-nuridius.cz

ISBN 978-80-87822-13-5 (brož.)

ISBN 978-80-87822-12-8 (online)

J.K. listopad 2013

Bůh i Ďábel po nás něco chce. Až si projdeme
nějakou tu stovku zrození, tak možná zjistíme,
o co jim jde. *J. Knoulich*

*** věnováno Ariol a Flóře ***

*** Upozornění:

Příběh není napsán a myšlen jako zesměšnění
víry v Boha, je to prostě jen obyčejný příběh,
zasazený do absurdního prostředí. ***

1.

Opět jsem měl pocit průletu a tohle opakované surfování mne už začínalo řádně srát. Dost mne udivovalo, že konec života obyčejné pitomé masačky je podobný jako konec lidského života. Tím pochopitelně nemyslím pomalé chcípání na mucholapce, které jsem si užil se všemi detaily, ale to projíždění tunelem a ten pocit turbulencí při průletu až ke světlu.

Vidět své okolí jsem začal až na druhé straně a to první, co se mi připletlo do mého zorného pole byla hubená prdel archanděla Michaela. Vynořit se v těsné blízkosti permanentně nakrknuté Mišule nebylo žádné terno. To mi bylo hned jasné a také se to potvrdilo tím, jak mne ta vyzáblina přivítala.

„Vás bývalé Ochránce by měli jednou provždy odesílat do nebytí a ne vám povolovat opravné životy. To je tím, že jsme k vám lidem takhle zbytečně dobrotiví. Být na mně, už bys tady neotravoval. Koukej mazat se zvážit, kartu dostaneš až u rozhodčího stolu. Jo a ten tvůj

povedený komplic, ten tu je už také. Jen doufám, že vám oběma přiřknou hodně těžký příštý osud.“

Archanděl si symbolicky odplivl a pak svou pozornost zaměřil na stranu příletu. Koukl jsem se tam také a spatřil něco celkem zajímavého. Na hraně prostoru se odnikud objevoval mohutný gejzír bytostí. Jako kolmo tekoucí řeka se valil proud hustě na sebe namačkaných zvířecích těl a v tom proudu byly snad všechny živočišné druhy, které jsem znal a mnoho dalších, o kterých jsem neměl ani ponětí. Z proudu, který se stácel někam za obzor, se oddělovali zvířecí jedinci, kteří se v okamžiku dotyku s tím, na čem jsme stáli měnili na lidské postavy. Vše ostatní, tedy ostatní siluety zvířat odplouvaly kamsi, kde se vytrácely. Tak nějak jsem pochopil, že v některých pozemských tělech zvířat po určitou dobu přežívali lidští jedinci. Zrovna tak, jako jsem já byl ve své mouše. To, co mizelo, tak to asi byla opravdová nefalšovaná zvířata, která mířila jinam. Dost mne sralo, že jsem poslední zrození trávil v hovna žeroucí mouše a ne třeba ve lví, nebo jiné honosné podobě, ale s tím se již nedalo nic dělat, a tak jsem se pomalu loudal ke

stolku vážení. Dnes tady nebyl takový nával jako minule, a tak jsem ani nijak dlouho nečekal. Rozhodčí Rafael i Azazel byli na svých místech a facha jim šla celkem dobře od ruky. Kartu na váhu, nějaká ta jedovatost od Rafíka a posměšné zachrčení od Azíka a bylo hotovo a mohl další pán na holení. Když přišla řada na mne, tak se Rafael přímo andělsky rozzářil.

„Tak na tebe jsme tady čekali. Jak ti chutnaly kravince a jak sis to užil na mucholapce? Je jen škoda, že mouchy toho tak málo vydrží. Nějaký ten den navíc v tom hustém lepidle, to by ti opravdu slušelo.“ Pak odněkud vytáhl mou kartu a hodil ji na misku vah. Váha zase jako minule to zapíchla dolů jak sestřelený messerschmitt a já se hned dost ostře zeptal.

„Tak kurva, co je zase špatně? To jsem zhřešil tím, že jsem málo bzíkal, nebo jsem někomu nasral do polévky a teď mne za to hodíte na tisíc let do nějaký tý posraný sféry zatracení?“

„Jo, to kdybychom mohli,“ zasníl se Rafael. „Ty ale budeš mít jinou fachu. Vyžádali si tě tady od konkurence.“ Při tom loktem dloubl do

Azazela, který se načepýřil a souhlasně zachrochtal.

„Ten tvůj povedený kámoš, jak mu říkáš Velebnost, tak ten tě už čeká někde v nebeský zóně. Ten to sem stihl dřív než ty a podle toho, co jsem slyšel, tak to, jak ho sezobl kos, tak to se mu nijak moc nelíbilo.“

Hmm, tak Velebnost skončil v kosím žaludku, pomyslel jsem si. Nic moc smrt, ale není se co divit. Při létání mu úhybné manévry a střemhlavé výkruty nikdy moc nešly, a tak se není co divit, že takhle dopadl. Ale těšil jsem se na něj, že se s ním zase potkám a dáme řeč.

Radost mi trochu pokazil Rafík svou poslední jízlivostí.

„Ten týden výcviku u nás andělských, ten si pořádně užijte. Jo, a abys věděl, tak jsem už velicímu výcvikáče o vás dvou dal hlášku a tak se vám dvěma bude osobně věnovat.“

Nebylo co ztratit a tak jsem ho, k očividně velké radosti Azazela, jadrně a na plnou hubu poslal do prdele. To, jak za mnou ještě řval jsem ignoroval a loudavým krokem se vydal do oblasti výcvikáčů.

Po cestě jsem přemýšlel o tom, jak byl fajn výcvik u pekelníků, který jsem skoro celý strávil v nebeském bordelu. Nyní to asi nebude zrovna to ořechové a cítil jsem, že výcvik bude opravdu stát za kulové. Neustále propagovaná rovnováha byla pěkně otravná věc a celkové nastavení systému bylo také pěkně hnusné. Když měl člověk patřit k silám nebe, tak byl výcvik u pekelníků a když byl zařazen u sil pekla, tak ho trénovali nebešťané. Opravdu by mne zajímalo, kdo tuhle kravinu vymyslel.

Z mého přemýšlení mne vyrušilo hlasité řvaní povelů a když jsem obešel barák nebeských ubikací, tak jsem na buzeráku spatřil nastoupenou jednotku v blankytných tričkách a bílých trenčích. Před jednotkou stál rozkročený vojcl v nějaké uniformě a hlasitě hulákal.

Když jsem se doloudal k jednotce, zmerčil mne a k potěše všech nastoupených se na mne hned zaměřil.

„Kde se lajdáte, kadete?“ spustil na mne. „Proč nemáte cvičební úbor? Víte, kdo já jsem? Já jsem ...“ To ale nedořekl a z poslední řady se

celkem nahlas ozvalo: „Kdo seš? Ty seš velkej kokot a k tomu ještě posranej fašoun.“

Do chlapa v uniformě jako by píchl, začal běhat kolem řad a ječel. „Kdo to řekl? Kterej verfluchter Keller to řekl?“

Ze zadní řady se ozvalo: „Kdo to řekl, kdo to řekl. Pojd' sem a podívej se. To jsem byl já a jsem zvědavej, jestli se na mne ještě pamatuješ. Kdybys náhodou ztratil paměť, tak si vzpomeň na Tobruk v 41. roce, jak jsme vám tam my, český kluci, dávali s Anglánama přes držku. Tys tam byl jako feldwebel wermachtu a já měl tu čest ti do bachoru nacpat bajonet až po rukojeť. Tak tady nevysírej.“

Nácek zrudl jak pivoňka a jen chrčel. „Já si to s váma všema vyřídím, já vám dám tak zabrat, že si budete přát, abyste nikdy neumřeli. Budete potit Blut, verdammt nochmal!“

Pak se zklidnil a zavelel rozchod směr ubikace, ale hned dodal, že za hodinu opět nástup tady na buzerplace.

Chlapi se rozcházelí a já se přidal k tomu českýmu klukovi, co tak pěkně velícího zpražil.

Ochránce

Také jsem koukal po svém partákovvi, ale nikde jsem Velebnost neviděl.

„Tak já jsem Karel Vomáčka. Smíchovák jak poleno, ale říkej mi Kódl, tak jak mi vždycinky všichni říkaj.“ Pak ke mně napřáhl pracku, která by si nezadala s lopatou uhelkou. „Jak tak koukám, tak tebe tady taky maj moc rádi, a tak to si budeme rozumět,“ zatlemil se na mne dobrosrdečně.

Podal jsem mu ruku do tý jeho pracky a představil se mu. S tím, že jsem karbaník a hajzl, s tím se lehce vyrovnal a neměl s tím problém. Hlavně ho potěšilo, že jsem také z Prahy a že jsem tady už byl profesně vedenej jako Ochránce.

„Hele Filousi, asi nás tady tak nějak chtěj,“ zamudroval. „Já byl od války, ve který jsem byl zabitej, už dvakrát u nebeskejš Ochránců a jednou u pekelnějch mocností. Nýčko mne zase šoupli k pekelníkům a snad se už konečně dozvím, kde finálně zapustím kotvu. Tady ve výcvikáči, ve kterým jsem tak asi o hodinu dyl než ty, tak tady jsem natrefil na toho hajzlíka fašounskýho, kterej tady ten jejich nebeskej

výcvikovej blázelec vede. Na něj si budeme muset dávat bacha, ale když bude potřeba, tak dostane přes držku jako u Tobruku, to se neboj.“ Když jsem se díval na tu jeho vejšku a na ty jeho tlapy, tak jsem věřil, že od něj by přes držku dostal snad každý.

Při řeči jsme došli k ubikaci a s ostatními kadety vstoupili. Bylo to úplně něco jiného než u pekelníků. Žádné dvoumístné apartmány, žádná extra koupelna, žádné pohodlíčko. V obrovské ratejně bylo okolo stěn seřazeno asi tak dvacet postelí a uprostřed se krčil malinký stůl a u něj dvě židle. Na zdích byly pověšené propagační plakáty, které do okolí vyřvávaly slávu nebeských vojenských sil a pobízely k tomu, aby se rekrut stal opravdovým a soudržným článkem nebeské válečné elity. Prostě debilní propagace, jako všude v armádě. Z toho všeho mne nejvíc zaujalo plátno přes celou čelní stranu cimry. Byl tam zobrazen archanděl Gabriel, v plný zbroji a v čele nekonečného zástupu božích bojovníků, seřazených v neprolomitelném šiku. Gábina, na které se její kovový hrudní plát jen blyštěl, zcela

jasným gestem ukazovala na rozvrácené řady pekelných hord. Pod napřaženým plamenným mečem někteří z démonů padali na kolena, jiní na prdel, ale hlavně z obrazu bylo vidět, že nebešťané vyhrávají na plné čáře. Pod obrazem byl zlatě svítící text: „I ty se staň jedním z nás, staň se Ochráncem a bojuj proti těm, kteří nikdy nezvítězí!“

Kývl jsem hlavou k té vylepené hovadině a oba jsme se začali sborově chechtat. Pak Kódl z kapsy ušmudlaného a místy i krvavého batteldressu vytáhl špačka inkoustové tužky a bojovně naladěné Gábině na hrud' namaloval klasickou píču i s chlupy, přesně ten jednoduchý obrázek, jak ho vidáme nakreslený na všech zdech světa. Oba jsme si prohlédli jeho výtvar a spokojeně usedli na kavalce. Při tom jsem na zem skopl vzorně vyrovnaný komínek cvičebních triček a trenýrek. Kódl zesmutněl a jen pokýval hlavou. „Víš Filousi, tak tohle při výcviku budeme muset nosit. Jo a nejsmutnější na tom je to, že tomu není vyhnutí. Mají tady nějak nastaveno, že i když opravdu nechceš a odmítáš nějaký jejich debilní rozkaz splnit, tak

nakonec to stejně uděláš. Prostě ti to nedá a uděláš to. Nadávat, kurvovat a posílat je do prdele, to můžeš, ale ve finále stejně poslechněš. Zajímalo by mne, jak to ti parchanti dělají. Mají to připravené na takové, jako jsme my dva. Prostě se musíme všemu podřídít, co nařídí. Zažil jsem to tady u těch hajzlů nebeskejch už minule a věř mi, že to pro mne nebylo nic lehkého.“

„Hele, uvidíme. Všechno se dá vydržet a jak oba víme, tak to tady je jen na týden. Vydržíme to i s bodákem v řiti, neboj,“ utěšoval jsem jak Kódl, tak hlavně sebe. „Viš, mne by spíše zajímalo, kde se lajdá můj komplic, můj parták.“

Pak jsem mu stručně vylíčil, kdo je Velebnost a co všechno jsme jako dvojice zažili a prožili při naší misi na zemi. Když jsem mu pověděl i o mém posledním převtělení do mouchy, tak se ani nesmál a bral věc jak byla.

Pak jsme přešli na ženská témata a Kódl se rozvzpomínal. „S tou ženskou, s tou Paní sukub, tak to muselo být terno. Tos to měl určitě lepší, než když já byl s tou černoškou v bordelu v Káhiře. Ale člověk se musí spokojit i s málem.“

Ve válce se hodí všechno a když je někde armáda chlapů, tak je ženská vzácná věc. Ta moje sice nevoněla tak jako ta tvoje, ta černoška spíš smrděla kravskejma chcankama, potem a chlapama, kteří s ní byli přede mnou, ale jízda to s ní byla extrovní. Horší to potom bylo na vojenský marodce, když jsem si léčil nějakou chorobu, nad kterou i plukovní doktor vrtěl bezradně hlavou. Jo a to, cos zažil jako moucha, tak to také není zas tak špatné,“ zafilozofoval nakonec Kódl. „Hoven je všude dost a umět lítat, to nemusí být úplně k zahození. Tedy až na tu mucholapku, tam to asi s tebou moc dobré nebylo, to bych nechtěl zažít.“ Chvíli jsme mlčeli a pak se mne najednou Kódl zeptal. „Filousi, jakej byl Velebnost parták? Já si to tak nějak pořádně nedovedu představit. Když jsem byl malej, tak mne maminka vodila do kostela a před válkou jsem chodil ve škole i na náboženství. Tam nás učil pan farář z kostela od svatého Václava na Smíchově. Byl tlustej, ale moc hodnej a nikdy nás ani nepohlavkoval, tak jak to měl ve zvyku ten učitelskej, co nás měl na počty.“

Potvrdil jsem mu, že Velebnost je fajn chlap a k tomu ještě hodně vzdělanej, a to se mu líbilo. Při řeči jsem se zeptal i na jeho partáka. To ho viditelně rozesmutnělo a bylo znát, že se mu o věci nijak moc nechce mluvit. Mně to ale nedalo a tak jsem to z něj začal chytřejma otázkama tahat, až se konečně rozpovídal.

„Víš, vono to bylo všechno s mejma partákama nějaký na levačku a mně se zdá, že na mě až políčený. Na prvních dvou misích, co jsem dělal za nebeský, tak to jsem měl za partáka nějakýho zkrachovalýho ruskýho šlechtice. Toho bolševici po revoluci vyhnali z Ruska a on byl zahořklej jak pelyněk. Když se nachlastal vodky, a tu on do sebe nalezval skoro pořád, tak dostal vždycky chandru a zpíval takový táhlý, smutný písň. Von umřel na syfilis ve Švýcarsku, někde v nějakým sanatoriu, přesně v tu hodinu a minutu, co mne na frontě dostal ten granát, kterej jsem zmerčil už dost pozdě a nestačil se zdekovat. Hned vod začátku jsme si nijak moc nerozuměli, i když jsme voba byli duše slovanský. V obou misích byl on ten bez těla a tím pádem velitel jednotky a vymejšlel takový

hovadiny, že to k ničemu nevedlo. Jo a v tý pekelný misi, tak to jsem vyfasoval nějakýho africkýho šamana. Takovýho malinkýho zmetka, s černou prdelí a myslím i černou duší. Tomu se zlo zamlouvalo a byl ochotnej udělat cokoli, jen aby lidem uškodil. To zase nesedělo mně, a tak jsem se ho zbavil, i když to byl parták.“

To, co říkal, to mne silně zaujalo a hned jsem se ptal: „Ty ses zbavil svýho partáka na misi? To jde?“

„No to víš, že to jde. Když je jeden z vás při misi zlikvidovanej, nebo je z akce vedením odvolanej, tak se pochopitelně celá mise ruší, tos nevěděl?“

Raději jsem nic na tohle neřekl, to abych ze sebe neudělal úplného vola a začátečníka. Kódl na to nereagoval a hned mi dál vyprávěl. „Tenkrát jsme dostali za úkol do pekelných sítí zatáhnout jednu jeptišku. Byla to taková hodná duše a celkem i hezká mladá holka. Šoupli nás na to do roku asi 1790, přímo do Olomouce, kde Voršilky právě přebíraly po Dominikánkách klášter při kostele svaté Kateřiny.“

„Co?“ zablekotal jsem. „Šoupli vás do roku 1790?“

„Jo, přesně tak. Přece víš, jak to tady chodí. Mohou nás na mise posílat kamkoli a do jakékoli doby.“ Raději jsem už nereagoval a jen uvážlivě pokyvoval hlavou, jako že to všechno znám a vím a jen tak se dívím tomu, co mi říká.

„Voršilka byla těsně po noviciátu a tedy již pevně s klášterem svázaná,“ pokračoval Kódl. „My tam na ni nastepovali, já jako němý zahradník v tělesné podobě a ten hajzl šamanská v nehmotný. Nejdřív se měl věci ujmout šaman a do snů jí dávat samý prasárny a podobný věci, který by v ní rozpoutaly touhy pozemský a vášně nečistý. Až by byla pořádně rozparáděná a roztoužená, pak jsem měl nastoupit já ve svůj tělesný podobě, tu chudinku svést a tím ji vykořenit z lůna církve. Tím by byla mise dokončena a další dušička by připadla peklu.“

„No tak to jsi měl celkem příjemnej úkol, ne? Říkáš, že ta jeptinda byla mladá a fešná, tak to bylo fajn si to s ní rozdat, ne?“ zatleml jsem se na svého nového kamaráda a významně na něj zamrkal.

„Ale jdi ty, co si to o mně myslíš! Chudák holka byla celá z těch všech prasáckejch představ od šamana tak rozhycovaná, že jí ani pusty a dlouhý rozjímání na studený dlažbě kostela nepomáhalo. Abatyše zkoušela i společné modlení všech řádových sester, ale nic to nebylo platné. Ten šaman se holky držel jak hovno košile a ještě, aby si vylepšil kádrový profil u pekelníků, tak se občas i ukázal některé jiné jeptišce a věř mi, že to nebylo nic hezkého, v jakých podobách se jim předváděl. Ono vidět tak metr třicet vysokýho, celýho černýho zmetka, kterýmu se od těla houpe bambas dlouhej skoro půl metru, tak to vyděsí i zkušenou starší řeholnici. On ten hajzl uměl i trochu přecházet do roviny, kdy ho normální lidi byli schopni vidět a toho on často využíval. Jednou takhle k večeru šla jedna starší řádová sestra ke studni pro vodu a když koukla dovnitř, tak se milej šaman začal z vodní hlubiny vynořovat. Tedy abych to přesně vyjádřil, vystrčil ven tu svou obrovskou černou násadu a tou na milou sestru začal kývat, jako by ji zval k hrátkám milostnejm. Chudák ženská se tak lekla, když tu

jeho nádheru uviděla, že spadla do studně a utopila se. To mne fakt už nasralo a rozhodl jsem se, že toho zmrda zastavím, ať to stojí, co to stojí. V klášteře byl pochopitelně obrovskej poprask a abatyše začala uvažovat o tom, že na olomouckém arcibiskupství zažádá o profesionálního církevního vymítače a že nechá celý klášter znovu vysvětit. Já ale měl už svůj plán a tak, když se jeptišky korporativně modlily u katafalku zesnulé, zaběhl jsem si do zákristie a tam si potřel ruce svěceným olejem. Sice mne to jako bytost pekelnou bolelo a pálilo, loupala se mi ze dlaní kůže a začalo mi skoro opadávat i maso, ale chtěl jsem to pro ty holky nešťasný vydržet. S mastnýma a krvácejícíma rukama jsem se vydal do své cimry v zadní části kláštera a tam k sobě zavolal svého partáka šamana. Chvilku jsem ho chválil, jakej je pašák a jakou krásnou sviňárnu jeptiškám vyvedl. To jsem dělal, abych ho ukolíbal a zbavil obezřetnosti. Když se začal naparovat, co ještě všechno jim provede, přitočil jsem se k němu a těma mejma posvěcenejma bolavejma rukama jsem ho čapnul. On na sobě ucítil svěcený olej